

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

ΜΙΑ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ

Όπως θά ξέρετε, ο πιο θηριώδης από όλους τους Ρωμαίους αυτοκράτορες ήταν ο Νέρων. Όμως αυτός ηγεμόνας εφάρετο με τόσο τυραννικήτητα στους υπηκόους του, ώστε πολλές φορές είχαν επιχειρήσει να τον δολοφονήσουν. Μια από τις άποχημένες αυτές απόπειρες έγινε και η ακόλουθη, η οποία έμεινε χωρίς στην έκπολιότητα τα του διοργανωτού της.

Κάποιος έπιφανής Ρωμαίος, μαζί με μερικούς άλλους φίλους του, είχε διοργανώσει εναντίον του Νέρωνος μια συνωμοσία, της οποίας είχαν καθορίσει όλες τις λεπτομέρειες. Την παραμονή όμως της ημέρας που οι συνωμότες θά έβηταν σ' ενέργεια τα σχέδιά τους, ο άρχηγός τους, πληγνώντας στον Ίπποδρομο, άντάμωσε στο δρόμο κάποιο δυστυχισμένο δούλο που τον έφεραν οι στρατιώτες δεμένον στ' άνακτορα του Νέρωνος. Ο άρχηγός των συνωμοτών λυπήθηκε τον κακότυχο δούλο. Σκέφτηκε σέ τι μαρτύρια θά τον υπέβαλε ο Νέρων. Συζητημένος λοιπόν καθώς ήταν παραμέρισε τους στρατιώτες, πλησίασε το δούλο και του ψιθύρισε στ' αλήθεια, χωρίς να τον άκούσει κανείς: — Έχε έπισημόνη... Άδριο θάσαι ελεύθερος και θά μ' εύγνωμοήης!...

Ο άθλιος δούλος, άντι να κρατήση το μυστικό για τον έαυτό του, ένόμιμα ότι θά ξεφηνιένιζε τον αυτοκράτορα, άν το έρανέμενος. Είπε λοιπόν στον Νέρωνα τι του ψιθύρισε στο δρόμο ο έπιφανής Ρωμαίος.

Ο Νέρων όμως δεν ήταν γενναίος αυτοκράτορας. Παρέδωσε κατά πρώτον τον καταδότη στα θηρία κ' ακολουθώς έδωσε διαταγή να συλλάβουν και να θανατώσουν τον άρχηγό της συνωμοσίας.

Έτσι κ' έγινε πράγματι. Ο άρχισυνωμότης ανέληφθη και κατεσφάγη. Οι άλλοι συνωμότες, πληροφορηθέντες το γεγονός, έφυγασηθήσαν και δεν έτόλμησαν να κληθούν. Και ο Νέρων έξασολήθηκε να άρχιζήη μέχρις ότου τέλεις έπεσε κ' αυτός υπό τα πλήγματα πλέον συνετών συνωμοτών.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Πάσχω, πασχίζω, έρεινώ, πονώ, ζητώ, γιγρεύω το φάρμακο της λησμονιάς δεν ήμπορώ να εύρω.

Τι μ' όφειλε ή άνοιξις, τα δέντρα κ' άν άνθίσουν, άφού τα μάτια π' άγαπώ δεν θέλουν να με δοΐνε.

Τα βάσανά μου είνε πολλά, σάν του γαλιού την άμμο, μα σάν μου τάστειλε ο Θεός ήτα μπορώ να κάμω.

Τα βάσανά μου είνε πολλά, σάν του βουνού το χιόνι, ώστε να λυσοτή το πάλιο, κινούργιο το πλάκωνει.

νών. Τότε έγιναν φοβερά πράγματα. Ο θάνατος ήταν ή συνθησεστέρα τιμωρία, ιδίως των Έπισκόπων. Μέσα στην φρικαξία της Ρώμης ήσαν 300 χριστιανοί. Ο Αυτοκράτορ τους διάταξε να θυσιάσουν στα είδωλα, και, επειδή έκείνοι άρνήθηκαν, τους έφοριξε σ' ένα φλεγόμενη ασβεστοκάμνο, όπου τα κόκκαλά τους άνακατεΐθηκαν με τον άσβεστή και έσχημάτισαν μια άσπρη μάζα. Με αυτήν οι Ρωμαίοι άσπρισαν τα σπίτια τους!...

Στα χρόνια του Διοκλητιανού ή χριστιανομαχία έγινε άγριότερη. Τότε έμαρτύρησε και ο Άγιος Γεώργιος, ο Τροπαιοφόρος, χιλιαρχός το αξίωμα.

Στα χρόνια του Μαξιμιανού έδρασισητή μέσα στη φυλακή, στη Θεσσαλονίκη, ο Άγιος Δημήτριος, ο έπακλήθης μυροβλήτης. Ο Έλλην συγγραφέας της «Εκκλησιαστικής Ιστορίας» Διομήδης Κυριακός, γράφει:

«...Έπι των τελευταίων τούτων διαγωγών παρεδθήσαν εις τον θάνατον μεγάλα πλήθη χριστιανών, όσα ποτέ άλλοτε, και έτυροπήθησαν δλόκληρα χωρία κατοικούμενα από χριστιανούς... Μόνον εις την Αίγυπτον έμαρτύρησαν 10 χιλιάδες. Ήρώλητος πολλήν χριστιανών, εν Φρυγία, έσπολήθη μεθ' όλου του πληθυσμού. Έπι Διοκλητιανού κατεσφάγη δλόκληρος λεγών, ή λεγομένη Θηβαΐκη λεγών, έπειδή, ευρισκόμενη εν πορεία και διαταχθείσα να θυσιάση εις τα είδωλα, ήρηθή. Εις την Βρετανίαν έσφάγη ή βασίλισσα Ουράκλη και 11 χιλιάδες παθόντοι!...

Τέλος, έπι Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου, (312 μ. Χ.), (ο όποιος είδε στον ούρανό λάμπον το σημείο του Σταυρού με ή φωτεινή έπιγραφή «Εν τούτω νικάς»), έπασαν οι διαγωμοί. Ο χριστιανισμός είχε θριαμβήσει! Ο πολιτισμένος κόσμος της Ρώμης και της Έλλάδος έδέχετο ήθ διασκαλία του Γεννηθέντος στη φάτη της Βηθλεέμ πρό τριών αλώνων.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κουρασμένος από τις φροντίδες της ημέρας, έγειρε άπάνω στο βασιλικό κρεβάτι ο Πανσανίας, ο ξεκουσμένος κινητής των Πλαταιών, το κάπνισμα και το καμιάρι των Έλλήνων, ζήτωντας λίγη ανάπαυσι. Για λίγη ώρα έμεινε άκίνητος, μη μπορώντας να διώξη άπ' το νοΐ του τις σκέψεις της προδοσίας που σχεδίαζε.

Έπειτα άρχισε να στριφογυρίζη σάν φειδι στα μαλακά στρώματα και στα ποικιλόχρεια προσκεφάλια. Έπειδή δεν μπορούσε να του κολήση ύπνος με κανέναν τρόπο, άνασπάρθηκε στο κρεβάτι του, σφίγγοντας μέσα στα χέρια του το κεφάλι του, που τον έπνοουσε δυνατά.

Τα μεσάνυχτα είχαν περάσει. Κανένα άστρο δεν έφαινόταν στον ούρανό και παντού άπλώνονταν το σκοτάδι. Ο άέρας φυσούσε κλισιμασμένος ζήτωντας να συνετάξη στον τρελό δρόμο του τη σκηπή που στέγαζε εκείνη τη νύχτα το ένδοξότερο τέκνο της Έλλάδος.

Τα κίματα έρχόνταν άπ' τη θάλασσα μ' όρημ και ζεπούσαν άπάνω στους βράχους.

Ο Πανσανίας ένέντωσε τ' αΐτιά του σάν να περιμένε κάποιον, που άργούσε να φανή. Έπειδή το πολύ φως τον έπείραζε, σπάρθηκε άπ' τη θέσι του, πλησίασε στη λυχνία που κρεμόταν άντίκρου του και κατέβασε το φυτίλι. Έπειτα πήγε και κάθησε κοντά στην πόρτα με προσοχή.

Τίποτε άλλο δεν άκούονταν έκτός από τη βοή του νερού κ' από το φέσιμα του άνέμου που μαστίνονε το φλογισμένο πρόσωπο του. Σέ λίγο ξανακάθισε στο κρεβάτι του ψιθύρίζοντας:

— Άκούμα δεν ήθε... Μα γιατί άργει τόσο;...

Και πραγματικά κάποιον έπεριμενε, γιατί μέσα στην ψυχή του είχε φοιλήσει ο έρωτας. Αδώς που σκόπευε να παραδώση αιχμάλωτη την Έλλάδα στα χέρια των έθρων της, σέρνονταν τώρα στα πόδια μιάς γυναίκας, της Κλεονίκης.

Η Κλεονίκη ήταν ή ώραιότερη κόρη του Βαζαντιού, το πιο άκριβο μαργαριτάρι, το πιο μορμένο λουλούδι. Μια μέρα πέλασε τυχαία μαρυστά άπ' τον Πανσανία κ' ο δοξασμένος στρατηγός άπ' την πρώτη στιγμή που την είδε αισθήθηκε άκατανίτητο πάθος προς αυτήν. «Όλη ή σκέψη μου τώρα σ' αυτήν ήταν άμερωμένη, όλη του ή ζωή δεν είχε καμιά αξία χωρίς αυτήν...

Έκείνη, καθώς ήταν φάρασηκη, δεν άργησε να άνταποκριθή στον έρωτά του, δεν έδίστασε να του χαρίση την καρδιά της, που δεν την είχε δώσει πριν άλλού ποητήνα.

Ός τώρα δεν είχαν ίδωθή, παρά μόνον λίγες στιγμές. Άπόψε όμως του είχε έπισηθή πως θάρχόταν στη σκηπή του και θά τον εύρισκε για να περάσουν όλη τη νύχτα μαζί, μακριά από τα φθονερά μάτια των άνθρώπων.

Γι' αυτό κ' ο Πανσανίας την έπεριμενε με τόση λαχτάρα κ' έννοιωθε σιγα-σιγά ένα μούδιμα στο κορμί και μια γλυκειά συγκίνηση στην ψυχή. Και μέσα σ' αυτές τις όνειρετές σκέψεις έκλεισε το βλέφαρα άβηλα του κ' έγειρε άποκαμμένος στο προσκεφάλι...

Ύστερα από λίγο βήματα άκούστηκαν κοντά στη φωτισμένη σκηπή. Ήταν ή Κλεονίκη που έρχόταν συνοδευμένη από έναν έμπιστο σωματοφύλακα του άγαπημένου της. Όταν έπλησιασαν στην πόρτα, έκείνος άπομαρζήθηκε άμύλητος κ' εκείνη μπηκε μέσα ελαφροσάβντας.

Είλε το φίλο της, που ήταν έσπλωμένος στο κρεβάτι, και στάθηκε λίγο να τον μακαρώση.

— Τι ώραιός που είνε! έλπε με το νοΐ της.

Δέν μπορούσε όμως να προχωρήση, γιατί την κρατούσε κάποια άλόκλητη ταραχή, κάποιο συναισθημα ντροπής. Τα νουάτά της είχαν λυγισεί. Δέν τολμούσε ούτε μπρός, ούτε πίσω να πάη, παρά μόνο στεκόταν εκεί άναποφάσιστη, τρέμοντας άπάνω στα πόδια της...

Σέ μια στιγμή ο στρατηγός ένικήθηκε άπάνω στο στρώμα του και χαμογέλασε, επειδή ίσως έβλεπε κανένα άμωροπο ένειο. Εκείνη νόμιμο τότε πως ζήτωνσε και όμωσε άπάνω του, τρελλή άπ' τη χαρά και την ευτυχία. Άλλά στην όρημη της έφοριξε κάτω τη λυχνία κ' έδωσε το φως. Άμέσως άπλώθηκε σκοτάδι σ' όλη τη σκηπή. Ο Πανσανίας, που είχε άκίνητος προηγουμένως τον κόρτο, ζήτωνσε και πεταχτηκε άπάνω τρομαγμένος... Η πρώτη ιδέα που του πέλασε άπ' το νοΐ, μέσα σ' έκεινο το σκοτάδι, ήταν πως είχαν έσθει να τον σκοτώσουν έχθροι και πως κινδύνευε ή ζωή του.

Χωρίς να συλλογιστή τίποτε, χωρίς ν' άντιληφθή τίποτε, χωρίς νάχη συνείδηση της πράξέως του, άραξε το έζρωτο του κ' άρχισε να χωνιά δ-που τήχη. Η δυστυχισμένη Κλεονίκη έπεσε κάτω νεκρή, σφαγμένη σάν άνή!...

